
Vikingova čarodějka

Stronsay, Orknejské ostrovy, Skotsko, roku 803 n. l.

„Vý mizerové, jak se odvažujete nazývat se božími muži? Pusťte mě!“ Odaria kopala kolem sebe a snažila se vytrhnout mužům, kteří ji vlekli pryč z její vesnice.

Brennan jí vyfal políček. „Ztichni, čarodějnice, nebo ti mám vytrhnout jazyk?“

Přestala sebou zmítat a blýskla po Brennanovi zuřivým pohledem. Políček ji nebolel, jen ještě více rozdmýchal její vztek. „Dělej, jak chceš, ale mě se jen tak lehko nezbavíš.“

Její bosé nohy se zarývaly do měkké hlíny, když ji Brennan a Malcolm táhli nahoru po úbočí nevelkého kopce. Tenká košile se jí v chladném vánku vzdouvala jako plachta. Třásla se zimou a zírala k jasné půlnoční obloze. Měsíc ve třetí čtvrti obklopovaly mihotavé stříbřité hvězdy. Je to snad poslední poklidný obraz, který její oči vidí?

Podobné úvahy však rázem ustaly, když dorazili na vrchol kopce. Při pohledu na pláž se jí zastavil dech. Kolem plápolající hranice stáli v kruhu všichni obyvatelé jejich vesnice. Neklidné plameny ohně vrhaly zlověstné stíny na jejich tváře. O kousek dál spatřila dřevěné, asi půl metru vysoké pódium s kulem.

Přikrčila se a Malcolm ji postrčil dopředu. „Přijmi svůj trest, čarodějnice.“

„Ne, nechte mě jít.“ K jejímu překvapení zněl její hlas slabě a roztřeseně. Zakroutila rukama ve snaze zbavit se provazu, kterým jí svázali zápěstí před tělem. To ji opravdu chtějí zaživa upálit?

„Pořádně ji drž,“ přikázal Brennan. „Ať nás zase neočaruje.“

„Moje čáry se postarají, aby tvoje hlava skončila napíchnutá tam na tom kůlu!“

Brennan jí zmáčkl hrdlo a pevně stiskl, až začala lapat po dechu. „Pozor na to, co říkáš, čarodějnice, aby to nebyla tvoje poslední slova.“ Kývl na Malcolma, aby ustoupil stranou, a obrátil se ke skupině vesničanů před sebou.

„Moji věrní, shromáždili jste se tady, abyste se stali svědky toho, jak vyženeme zlo z naší bohabojné pokojné vesnice. Po dnešní noci nás už čarodějnice nebude sužovat svými kouzly a uctíváním ďábla. Už se nebudeme muset ve spánku obávat jejího hněvu.“

Odaria vrhla pohled k hromadě suché trávy a roští navršené kolem dřevěného pódia. Stačí jedna jiskra a její pohřební hranice vzplane jasným plamenem. Pátrala mezi tvářemi osvětlenými září ohně ve snaze najít nějakou soucitnou duši. Žádnou nenašla.

Jak jí tohle mohli udělat? Zнала ty lidi od dětství a oni se tu nyní shromáždili, aby jí upálili za zločin, kterého se nedopustila. Neučinila nic, čím by si vysloužila tak strašnou smrt. Měli by potrestat toho rudovlasého ďábla Brennana, ne ji. Avšak vesničané by se nikdy neodvážili zpochybnit jakýkoli jeho rozkaz. Byl jejich vůdcem a povinností všech bylo ho poslouchat.

„Pošleme tu ďáblu děvku zpátky do pekelné jámy, odkud přišla. Náš Pán nám káže...“

Se skloněnou hlavou naslouchala Brennanovu kázání. Jak se může osvobodit? V boji s těmi muži nemá šanci. Cítila se slabá jako čerstvě narozené kotě. Brennan ji dva týdny věznil. Nedával jí najíst a bil ji, aby ji donutil přiznat se k zločinu, který nespáchala. S každým šlehnutím biče jej proklínala a sesílala na něj ten nejstrašnější osud.

Vítr vanoucí od moře jí cuchal černé vlasy kolem obličeje. Zhluboka dýchala a plnila si plíce směsí slaného mořského vzduchu a kouře. Tělo jí začalo brnět. Zvedla hlavu a pohlédla na Brennana. Ne, není to tak beznadějně. Pokud se jí podaří nabrat síly, pořád má šanci.

Brennan se k ní otočil. „Přiznej se k vraždě a krádeži duše, čarodějnice, a budu k tobě milosrdný. Když se přiznáš ke svým zločinům, ušetřím tě toho, že budeš upálena živa.“

Zasmála se. „K vraždě? Chceš mě upálit kvůli vraždě? Raději zemřu, než bych se přiznala ke *tvému* zločinu.“

„Na hranici s ní!“ ozvalo se z davu.

Brennan jí sevřel nadloktí pevněji a odvedl k pódiu. „Tvá duše musí být očištěna od smrtelných hříchů.“

Odaria se ohlédla a kousek od vrcholu kopce spatřila Daracha. Během minulých měsíců se z nich stali přátelé a důvěrníci. Věděl, že je nevinná, ale přesto neudělal nic, aby ji zachránil. Proč? I on se bojí Brennanova hněvu?

„Osvobod mě a ušetřím tě, Darachu,“ vykřikla. „Víš moc dobře, že jsem se ničeho zlého nedopustila. Pověz jim to. Je to tvoje poslední šance.“

Jejich pohledy se na vteřinu setkaly. Pak Darach sklonil hlavu a pokřižoval se.

„Ty zbabělý mizero,“ zamumlala.

Brennan ji strčil na pódium a praštil s ní o kůl z hrubě opracovaného dřeva. Škubla sebou, když jí páteří projel záblesk bolesti. Záda měla po dvou týdnech mučení samou podlitinu a spáleninu.

Darach hodil Brennanovi provaz a pak sešel dolů z kopce a připojil se k ostatním.

„Za tvé zločiny vůči Bohu tě tímto odsuzuji k smrti ohněm,“ pronesl Brennan hlasitě a omotal jí provaz kolem těla.

Dav zajásal.

Odaria polkla a narovнала ramena. Zhluboka se nadechla a v nose ji zaštipal pach pálícího se dřeva a suché trávy. Nyní nesmí dát najevo strach. Přišla chvíle, kdy se měla pořádně rozzlobit.

Zavřela oči a vybavila si vše, co se odehrálo během uplynulého měsíce – matčinu smrt, vraždu nevinného dítěte, zradu vesničanů, to, jak ji Brennan s požitkem mučil ve sklepení kostela. Všechny ty obrazy ještě více rozdmýchaly její hněv.

Prudce otevřela oči a upřela do davu svůj rozzuřený pohled. Potěšilo ji, že několik vesničanů poděšeně vykřiklo a couvlo dozadu.

„Nazýváte se bohabojnými křesťany, a přesto dovolíte tomu ďáblu, aby vás obtížil vraždou? Hluboko ve svých černých srdcích znáte pravdu a víte, že jsem nikomu neublížila.“ Nikdy nepopírala, že je čarodějnice, ale smrtí nevinného děcka se neprovinila. Zahlédla v davu svoji bývalou přítelkyni a kývla jejím směrem.

„Isobelo, přišla jsi za mnou, když jsi potřebovala vyléčit svoje nemocné útroby. Pročpak jsi ze mě tenkrát neměla strach?“

Isobela na ni vykulila oči a třikrát se pokřižovala.

„A ty, Trevore,“ pokračovala Odaria. „Když ti onemocněly ovce, to jsem ti byla dobrá, že?“

Brennan jí uhodil přes ústa. Hlava jí narazila do kůlu a před očima se jí vyrojily jiskry. To stačilo.

Zrychlil se jí pulz a všechny svaly v těle se napjaly. V jejím nitru vzplálo žhnoucí horko a kůže se jí orosila potem. Nyní už necítila žádný strach, jen sílu svého vzteku. Přivřela zelené oči a šterbinami mezi víčky upřela na Brennana svůj spalující pohled.

„Proklínám tě, Brennane, a s tebou každého v této zatracené vesnici. Od-suzuji vás všechny k horšímu osudu, než je smrt. Sami jste si na sebe přivolali toto kouzlo. Varovala jsem vás, že mi nemáte křížit cestu, ale nedbali jste na to. Nechť tuto vesnici zachvátí morová rána a promění vaše poslední hodiny v peklo!“

S úšklebkem sledovala, jak se od moře zvedl vítr a opřel se do plamenů. Rudě oranžové plameny vyslaly k noční obloze spršku jisker. Slyšela burá-cení zvedajících se vln, narážejících o pobřeží.

Fungovalo to. Vracely se jí síly i její moc. Zavřela oči a soustředila se. Možná dnes v noci zemře, ale předtím sešle na tuto vesnici prokletí trvajících celé generace.

„Vzývám vás, pradávni duchové, povstaňte a učiňte, co vám poručím! Zničte tuto vesnici a všechny ty, kdo mě zradili. Nechť trpí tak, jak jsem trpěla já. Nechť hněv bohů a bohyň poslouží spravedlnosti tam, kde je potřeba.“

Noční vzduch zaplnilo příšerné burácení, mísící se s vyděšeným jekotem a výkřiky. Bylo to, jako by se dokořán rozevřela brána do pekla a vyvrhla své nejhorší demony.

Odaria otevřela oči a viděla, jak lidé utíkají pryč. Ze stínů noci se vynořily obří postavy a jaly se pronásledovat prchající vesničany. Ať už ty bytosti byly kdokoli či cokoli, uměly se pohybovat pěkně rychle. Během několika vteřin rozhodily sítě a lapily do nich většinu prchajících. Vyděšení lidé ječeli a snažili se dostat ven z pasti.

Brennan stál jako přimražený vedle ní na pódiu a na všechno zíral s otevřenou pusou. „Dobrý bože,“ šeptal, „co jsi to učinila?“

Ušklíbla se a chraptivě se rozesmála. „Utíkej. Třeba tě nesnědí zaživa, až tě chytí.“

Modlila se, aby její slova Brennana zastrašila. Popravdě neměla nejmenší potuchy, co se to děje. Byla však dost chytrá, aby toho využila ve svůj prospěch. „Démoni“, které přivolala, měli zatím plné ruce práce s chytáním vesničanů. Dosud si jí nevšimli.

Brennan seskočil z pódia a rozběhl se přes pole. „Ještě tě uvidím hořet, čarodějnice,“ zakřičel na ni přes rameno.

„To určitě,“ ucedila, zatímco se sebe setřásala provaz. Díky milosti bohů jej Brennan nestačil uvázat, jen jí ho omotal kolem pasu. Osvobodila se a seskočila z pódia.

Kolena se jí podlomila. Zatímco se snažila získat rovnováhu, rozhlížela se kolem sebe. Hranice jí bránila ve výhledu, ale slyšela vesničany, jak žadoní o slitování a modlí se ke Spasiteli, aby je zachránil před útočníky. Viděla, jak nějaká mohutná postava pronásleduje Brennana směrem k moři. Bohové rozhodnou o jeho osudu.

Odaria se ztratila do temnoty a rozběhla se k vesnici. Musí si najít nějaký úkryt, a to rychle. Tady venku je příliš zranitelná. Nohy měla slabé a s každým krokem hrozilo, že jí vypoví službu. Užítí její kouzelné moci ji vždy vyčerpalo. Potřebovala jídlo a pití, aby se jí vrátila síla.

Zarývala bosá chodidla do vlhké trávy a běžela, co nejrychleji mohla. Jedna věc jí vrtala hlavou. Co to jen u všech bohů z moře přivolala?